

Publicerad 2013-01-27 12:50 av Carl O Andersson

En från arkivet modifierad dikt om den tänkta hädanfärden

En Tokigs Hädanfärd

Mitt troende är klen,
liksom förståndet.
Att nu det ändra är för sent,
då livet snart är överståndet.

När sista resan stunda
det hjälper ej att blunda
Som icke troende inför sin död
saknas de religiösas stöd.

Och jag som tro helt saknar
vill dö i ovisshet
om vad som komma skall
och ytterst förvånad bli ifall
jag ej får sova i all evighet
utan till en domedag uppvaknar.

*

Så när jag äntligen mina ögon sluter,
för färd till okänt land,
Karom, färjan med mig skjuter
ut från flodens strand,

för att i en enkel resa utan lyx
bli forslad över floden Styx,
och betalar gör jag givetvis
med en Obol, som är den resans pris

Vid ingången till underjordens rike,
står Cerberus på vakt,
och alla honom frukta.
Omöjligt att honom tukta
och i denna hemska trakt
han är en vakthund förutan like.

*

Trots att Styx jag lyckligt kommit över,
vila ej jag hinner,
ty fyra ytterligare floder jag behöver
korsa förrän jag Dödens rike finner.

Av de fyra floder som är kvar
över Lethe, glömskans flod, nu först jag far,
och om sen jag även Kokytos, Akeron korsa får
tills blott Pyriflegeton återstår.

Men innan jag till Hades bliver överbragt,
några ord jag här vill säga,
till dem som orkar höra på.
Men ni måste då förstå
att jag aldrig orden brukar väga,
och heller icke vad som här blir sagt.

*

Ni skall mig inte sörja,
utan se mig som jag stod och gick.
En man som pratade en massa smörja
men ändå var en hygglig prick.

Så minns mig bara så:
Att honom kunde ingen vara säker på.
En sann, förbaskad tok
på vilken ingen kunde bliva klok.

Minns hur fräckt han med oss skämtade
Ej ett ord av allvar
fanns i det tokiga han så
till oss varenda då
och så han fortsatte och var
till dess att slutligt klockan klämtade.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carl O Andersson med Poeter.se id #4639 innehar upphovsrätten